

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/15/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012201103
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012201103.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: D. H nar. XX.XX.XXXX, H. XX, XXX XX U., zast. JUDr. Júliusom Bučekom, advokátom, Námestie Slobody 12, 066 01 Humenné, proti žalovanému: Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Okresný dopravný inšpektorát, Rampová 7, 040 82 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. AB 855647 zo dňa 12. septembra 2012, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. marca 2013, č. k. 6S/264/2012-36, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. marca 2013, č. k. 6S/264/2012-36, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd napadnutým uznesením uvedeným vo výroku rozhodnutia zastavil konanie vo veci prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného (bloku na pokutu č. AB 855647 zo dňa 12.09.2012) podľa § 103, § 104 ods. 1 za použitia ust. § 246c O.s.p.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že v prvom rade súd musel riešiť základnú otázku, či je možné rozhodnutiu vydanému v blokovom konaní priznať nárok na súdu ochranu garantovanú článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa krajského súdu je nepochybné, že zákonodarca včlenil do priestupkového konania popri rozkaznom konaní aj inštitút blokového konania ako autonómny spôsob riešenia zodpovednosti jednotlivca za porušenie administratívno-právnych predpisov prostredníctvom konania upraveného predovšetkým ustanoveniami § 84 až 86 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon“). Podľa názoru súdu v súlade so zásadou logického výkladu, argumentu a minoriat maius uvedené

ustanovenia zákona implicitne nepripúšťajú subsidiárny účinok zvyšných ustanovení obsiahnutých v tretej časti (konanie o priestupkoch) zákona na blokové konanie, to znamená autonómny charakter blokového konania sa s výnimkou zásady subsidiarity (§ 51, ustanovení o príslušnosti §§ 52 až 57) objasňovanie priestupkov (§§ 58 až 60) a priestupkových exempcií (§ 66), potvrdzuje.

V spojitosti s uvedeným charakterom blokového konania krajský súd zdôraznil, že hlavným úmyslom zákonodarcu pri navrhovaní mechanizmu riešenia priestupku prostredníctvom blokového konania (teleologická metóda výkladu právnej normy) je uprednostňovanie dohody o vine a sankcií medzi orgánom verejnej moci (§ 86) a domnelým páchatelom priestupku, ktorá vychádza z vedomého a súčasne prejaveneho presvedčenia toho, že páchatel vie čoho sa svojim konaním dopustil a že včas podanou žalobou zo dňa 19. septembra 2012 sa žalobca cestou svojho zvoleného zástupcu domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia správneho orgánu (bloku na pokutu č. AB 855647 zo dňa 12.09.2012) podľa § 250j ods. 2, písm. c/, d/, e/ O.s.p. a vrátenia veci žalovanému správne mu orgánu na ďalšie konanie bude sankcionovaný iba prostredníctvom pokuty (väčšinou nižšej sadzby), pred zdĺhavejším procesom s nutnosťou vykonať dokazovanie s možným ústnym pojednávaním, doručovaním relevantných listín účastníkom, vrátane písomného a odôvodneného rozhodnutia s pripustením práva na riadne a mimoriadne opravné prostriedky, pričom nejde o návrhový priestupok (§ 84 ods. 5).

Ako je v danom prípade nepochybné, ovládajúcou zásadou v blokovom konaní je podľa krajského súdu koncentračná zásada, ktorá je mimoriadnou procesnou zásadou, ktorá účastníkov zabráňuje, aby svoje návrhy, nové tvrdenia, resp. dôkazy prednášal kedykoľvek po začatí blokového konania, ale iba do jeho začatia. Koncentračná zásada je logickým dôsledkom dohody o riadne zistenom skutkovom stave a uvedená riadnosť sa spája s presvedčením páchatela, že pri uvedených skutočnostiach uznáva, že je páchatelom takého skutku, a že je ochotný priznať svoje zavinenie. Oprávnenosť koncentračnej zásady a najmä striktné stanoveného časového limitu, aby sa jednotlivec priamo na mieste rozhodol, či zvolí spôsob existujúcej situácie formou blokového konania alebo klasického priestupkového konania, vychádza zo snahy zvýšiť efektívnosť, rýchlosť a tiež hospodárnosť priestupkového konania a tiež pedagogicky motivovať účastníkov konania uvedením si svojich chýb.

Uvedený načrtnutý charakter zaraďuje blokové konanie do skupiny skrátených konaní. Súhlas páchatela prelamuje zásady správneho konania (najmä § 3 a § 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní), (ďalej len „Správny poriadok v príslušnom tvare“), (v spojení s ust. § 51 zákona), a to najmä zásadu materiálnej pravdy, v prospech dohodnutej a tým aj nevyvrátiteľnej domnienky naplnenia všetkých štyroch prvkov skutkovej podstaty priestupku (to znamená subjektu, subjektívnej stránky, objektu ako aj objektívnej stránky), vrátane posúdenia charakteru skutku, riadneho zistenia skutkového stavu, osoby páchatela a riadnosti uloženej sankcie prostredníctvom pokuty.

Práve citovaná domnienka navyše nepochybné potvrdzuje zákonnosť blokového konania, lebo pochybnosti uvedených prvkov, to znamená posúdenie skutku ako priestupku riadneho zistenia skutkového stavu, vrátane osoby páchatela, tvoria podľa § 76 ods. 1 zákona zákonné prekážky na ďalšie pokračovanie priestupkového konania.

Krajský súd uviedol, že blokové konanie je založené na ústnej dohode, to znamená, že v tomto prípade ide o právno-realizačné akty, ktoré teória správneho práva (napríklad Hendrych D. a kol., správne právo, všeobecná časť, 6. vydanie, strana 237 a nasl.) zaradili do skupiny verejnoprávnych zmlúv. Verejnoprávnymi zmluvami je potom potrebné rozumieť dvoj alebo viacstranné správne úkony, ktoré zakladajú, menia lebo rušia administratívno-právne vzťahy, pričom najmenej jednou zmluvnou stranou je vždy subjekt správneho práva.

Práve zrozumiteľný prejav vôle páchatela vykonaný dobrovoľne, to znamená bez prvkov donútenia (nátlak fyzickou hrozbou, či tieseň ako dôsledok psychického nátlaku), po uvedení si svojej právnej situácie a po zvážení právnych možností a s nimi spojených výhod a nevýhod, to znamená realizácia práva výberu z dvoch zákonných foriem konania, je hlavnou podmienkou pre platnosť dohody o vine a

sankcii a pre riadne začatie blokového konania oprávneným správnym orgánom. Ďalšou logickou výnimkou z priestupkového konania založenej na súhlase páchatel'a je to, že ústny prejav páchatel'a správny orgán nezaznamenáva prostredníctvom zápisnice a obsah hore uvedenej ústnej dohody nie je ani zachytený prostredníctvom písomnej listiny. Naopak, úradným potvrdením o tom, že boli naplnené všetky zákonné podmienky pre začatie blokového konania, je alebo pokutový blok alebo blok na pokutu na mieste nezaplatenú.

Podľa ust. § 85 ods. 1 zákona bloky na ukladanie pokút vydáva Ministerstvo financií Slovenskej republiky.

Podľa ust. § 85 ods. 1 platí, že ak nemôže páchatel' priestupku zaplatiť pokutu na mieste, vydá sa mu blok na pokutu na mieste nezaplatenú s poučením o spôsobe zaplataenia pokuty, o lehote jej zaplataenia a následkoch nezaplataenia pokuty. Prevzatie tohto bloku páchatel' priestupku potvrdí.

Pri prvej forme rozhodnutia v blokovom konaní páchatel' svoj súhlas s blokovým konaním (to znamená ochotu pokutu zaplatiť) požadovaný v zmysle § 84 ods. 1 zákona vyjadruje konkludentne aktom zaplataenia samotnej pokuty. V druhom prípade svoj súhlas páchatel' priestupku písomne prejaví prostredníctvom podpisu vydaného bloku na pokutu na mieste nezaplatenú.

Obidve formy rozhodnutia neobsahujú ani výrokovú časť spolu so skutkovou vetou ani odôvodnenie a čiastočne ani poučenie. Na rozdiel od minimálneho rozsahu náležitostí rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní, ktoré je vymedzené prostredníctvom ust. § 77 v spojení s ust. § 51 zákona a § 47 Správneho poriadku, pokutové bloky v zmysle § 85 ods. 4 obsahujú iba opisné údaje o osobe páchatel'a, o čase spáchania skutku, právnej kvalifikácie priestupku a samotnej pokute.

Podľa ust. § 75 ods. 4, veta druhá zákona na pokutových blokoch sa vyznačia údaje o tom, komu, kedy a za aký priestupok bola pokuta v blokovom konaní uložená.

Následne logickým dôsledkom absencie zápisnice, absencie odôvodnenia na pokutovom bloku, ako aj hore uvedenej koncentračnej zásady je to, že zákon prostredníctvom ust. § 84 nepripustil možnosť správnych opravných prostriedkov.

Podľa ust. § 84 ods. 3 zákona proti blokovému konaniu sa nemožno odvolať, nemožno ho obnoviť ani preskúmať mimo odvolacieho konania.

Otázku súdneho prieskumu rozhodnutí o priestupku zákon rieši iba prostredníctvom ust. § 83, ktoré vzhľadom na svoje zaradenie do systematiky právneho predpisu, to znamená mimo časť označenú ako blokové konanie, sa na prieskum pokutových blokov v zmysle ust. § 83 ods. 2 zákona (implicitne zakotvenie nesplniteľnej podmienky) nevzťahuje.

Podľa ust. § 83 ods. 2 zákona návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom možno podať až po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku v správnom konaní.

Ústava Slovenskej republiky umožňuje prostredníctvom článku 51 ods. 1, aby zákonodarca vymedzil, resp. obmedzil prieskumnú pôsobnosť správneho súdnictva. Avšak z čl. 46 ods. 2, veta druhá nad všetky pochybnosti vyplýva záver (výkladové pravidlo čl. 152 ods. 4 ústavy), že riadne rozhodnutie správneho orgánu týkajúce sa základných práv a slobôd (či už hmotnoprávne alebo procesnej povahy) z právomoci správneho súdnictva nesmie byť vylúčené.

Podľa § 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, 38 až 42 a 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonoch, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím správneho orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon

neustanovuje inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Je nepochybné, že rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva v zmysle čl. 42 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd spojených s čl. 154c ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy nemajú priamy dopad na iné súdne spory, ako tie konania, v medziach ktorých boli vyhlásené. Avšak na druhej strane minimálne predstavujú veľmi významný zdroj poznania rozsahu a obsahu základných práv a ľudských slobôd, a to najmä čl. 46 ods. 2 ústavy a sú návodom pre súdy na aplikáciu právnych predpisov v medziach legitímneho očakávania jednotlivcov v demokratickej spoločnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa vysoké zmluvné strany zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom súdu vo všetkých sporoch, v ktorých sú účastníkmi.

Podľa čl. 154c ods. 1 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 7 ods. 2 ústavy môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 7 ods. 5 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

V rozsudku Lavko proti Slovenskej republike a Kadubec proti Slovenskej republike z 2. septembra 1998 Európsky súd pre ľudské práva skonštatoval porušenie práva na prístup súdu z dôvodu, že o priestupku sťažovateľov rozhodli správne orgány, ktorých rozhodnutia neboli súdne preskúmateľné. Okolnosti riešenia priestupkov pritom osvedčujú správnosť záveru, že sankcie neboli ani v jednom z uvedených prípadov uložené v blokovanom konaní.

Na základe vyššie uvedených zistení, ako aj právnych záverov krajský súd v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy vyslovil právny názor, že ani čl. 46 ods. 2 ústavy, ani iné ústavné články nebránia tomu, aby sa v správnom súdnictve nepreskúmavali rozhodnutia o priestupku riadne vydané v blokovanom konaní. Súčasne je však nutné pri hore uvedenom názore zdôrazniť podmienku riadnosti (to znamená legálnosti a legitímnosti) blokovaného konania. Preto, ak správny súd na základe tvrdenia žalobcu alebo iného účastníka súdneho prieskumu spojí súvislosti s aplikáciou čl. 46 ods. 2 ústavy nadobudne opodstatnené pochybnosti o riadnosti rozhodnutia vydaného v blokovanom konaní, je jeho povinnosťou tento prieskum vykonať.

Krajský súd poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu zo dňa 23. augusta 2011, sp. zn. 1Sžd/2/2011, v ktorom uviedol: „Práve ústavnú formuláciu „rozhodnutia týkajúceho sa“ (čl. 46 ods. 2) nie je potom reštriktívne vykladať ako rozhodnutia, ktoré sú zákonným spôsobom za právoplatne označené, ale podľa mienky najvyššieho súdu sa vzťahuje aj na také rozhodnutie, ktorých právoplatnosť správny orgán vyslovil alebo tak označil, hoci neskôr sa preukáže, že na ich právoplatnosť nie sú zákonné podmienky splnené“. Najvyšší súd k tomuto záveru uviedol, že do skupiny rozhodnutí, u ktorých podmienky pre

platnosť a s tým spojenú právoplatnosť, nenastanú nikdy, patria podľa odbornej literatúry (napríklad Hendrych D. a kol.: správne právo; Máchajová J. a kol.: všeobecné správne právo) predovšetkým nulitné akty vrchnostenskej správy nazývame tiež paakty. Medzi typické znaky, ktoré by mali vyvolávať pochybnosti o nulite inak formálne vydaného aktu, patria najmä absencie právneho titulu, najzávažnejšie vady príslušnosti a nedostatok právomoci konajúceho správneho orgánu, resp. úradnej osoby.

Z uvedeného vyplýva, že najmä rozhodnutia vydané v blokovom konaní, ktoré trpia tak závažnými vadami, že domnienka súdu o ich nulitnosti je ťažko spochybiteľná, spadajú do hore uvedenej skupiny rozhodnutí, ktoré sa musia v zmysle ústavného príkazu zakomponovaného do čl. 42 ods. 2 ústavy preskúmať.

Pretože otázka preskúmateľnosti rozhodnutia vydaného v blokovom konaní pre správny súd predstavuje test jeho súdnej právomoci v zmysle dodržania podmienok (§ 103 O.s.p.) a táto otázka súčasne vymedzuje rámec meritórneho súdneho prieskumu, musí súd tento test vykonať v medziach bodov žaloby, ktoré sú pre neho pri preskúmaní žalovaného rozhodnutia záväzné.

Súd po sumarizácii bodov žaloby konštatuje, že v prípade argumentácie žalobcu, ktorá je založená na vytýkaní nedostatkov v skutkových zisteniach alebo v nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov alebo ktorá spočíva vo vytýkanom konaní žalovaného správneho orgánu a jeho postihnutie konania takou vadou, ktorá by mala mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, tak tieto body žaloby však boli súhlasom vydaným žalobcom pri prejednaní priestupku s kompetentným orgánom skonsumované.

Preto, keďže súd nezistil ani iné závažné vady v blokovom konaní, ktoré by mohli zasiahnuť do základných práv a slobôd žalobcu, sa jednotlivými ďalšími bodmi žaloby žalobcu nemohol ďalej zaoberať.

Na základe vyššie zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení žalobných bodov žaloby žalobcu, ako aj s prihliadnutím na vyjadrenie a stanovisko žalovaného k žalobe, krajský súd postupom súladným s ust. § 103 a § 104 ods. 1, veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 O.s.p. konanie zastavil.

Výrok o trovách konania súd oprel o ust. § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého právo na náhradu trov konania má iba úspešný žalobca. Pri zastavení súdneho konania sa otázka úspešnosti žalobcu prelamuje v prospech toho, kto zastavenie konania nezavinil. Pretože žalobca svojou žalobou nenaplnil však podmienky konania, ani na základe tejto alternatívnej možnosti nemohol súd prihliadnuť k jeho požiadavke na priznanie náhrady trov predmetného konania.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Proti uzneseniu krajského súdu podal včas odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že rozhodnutie blok na pokutu nezaplatenú na mieste, evid. č. bloku AB 855647 zo dňa 12. septembra 2012 odporuje ustanoveniam § 22 ods. 1 písm. h/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke.

Za uvedené porušenie povinnosti žalovaný uložil žalobcovi v blokovom konaní pokutu vo výške 540 € (slovom päťstoštyridsať EUR), ktorá však nebola zaplatená na mieste.

Žalobca si prevzal jeden výtlačok bloku na pokutu nezaplatenú na mieste, ako aj potvrdenie o zadržení vodičského preukazu, evid. č. I. XXXXXX.

Predmetné rozhodnutie obsahovalo nasledovné poučenie: „Toto rozhodnutie je právoplatné podpisom páchatel'a priestupku a podľa § 84 zákona SNR č. 372/90 Zb. v platnom znení sa nemožno proti nemu

odvolať. Toto rozhodnutie je preskúmateľné súdom".

Žalobca poukázal na to, že na blokové konanie sa však vzťahujú ustanovenia obsiahnuté v III. časti (Konanie o priestupkoch) zákona č. 372/1990 Zb, a to zásada subsidiarity (§51), ustanovenia o príslušnosti (§ 52 až 57) a objasňovaní priestupkov (§ 58 až 60).

Správny orgán v danom prípade nepostupoval tak, aby bol skutkový stav presne a úplne zistený. Stav veci sa musí zistiť presne, čo znamená, že musí zodpovedať reálnej skutočnosti.

Vyslovená pochybnosť, že konanie smerujúce k objasneniu priestupku a zisteniu skutkového stavu nebolo vykonávané objektívne je podložená aj záznamom o ústnej sťažnosti zo dňa 14. septembra 2012.

Žalobca vyjadril presvedčenie, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Poukazovali sme aj na zistenú vadu (nátlak zo strany policajta), ktorá mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia, pričom konajúci súd vôbec neprihliadal na tento dôvod.

Opakovane zdôraznil, že priestupok nebol spoľahlivo zistený a na žalobcu bol vyvíjaný nátlak zo strany policajta R., v dôsledku ktorého „súhlasil" s prejednaním priestupku v blokovom konaní.

Žalobca bol v časovej tiesni a vôbec nebol poučený o osobitostiach blokového konania.

Žalobca nepovažoval priestupok za spoľahlivo zistený, nátlakom a nezákonným postupom uvedeného policajta bol ukrátený na riadnom priestupkovom konaní, ktorého súčasťou by bolo aj dokazovanie, nakoľko priestupok nemal za preukázaný, a tým zároveň nesúhlasil so zaplatením pokuty.

Menovaný policajt R. žalobcovi znemožnil uplatnenie práva na začatie správneho konania o priestupku. Postupom žalovaného správneho orgánu bola žalobcovi odňatá možnosť ochrany jeho práv.

Policajt žiadnym spôsobom nepreukázal prekročenie najvyššej dovolenej rýchlosti v obci.

Žalobca tak nemal možnosť sa hodnoverne presvedčiť o tvrdení policajta. Rozhodnutie žalovaného považujeme za nesprávne a nezákonne vo veci zistenia skutkového stavu, nakoľko sa vôbec nezmieňuje o skutočnosti, o koľko km/hod. mal žalobca prekročiť maximálnu povolenú rýchlosť v obci.

Pretože obvinený z priestupku nebol ochotný zaplatiť pokutu na mieste, bolo potrebné jednoznačne preukázať prekročenie rýchlosti. Z uvedených dôvodov žalobca považuje napadnuté rozhodnutie, ako aj postup žalovaného za nezákonné a nepreskúmateľné. Žalobca bol teda ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím a postupom správneho orgánu, keď namiesto prejednávania priestupku vec vybavil uložením blokovej pokuty.

K názoru konajúceho súdu, že blok o pokute nezaplatenej na mieste nepodlieha preskúmaniu súdu v správnom súdnictve poukázal na druhú stranu bloku, kde je uvedené, že rozhodnutie možno preskúmať súdom, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. mája 2010, sp. zn. 3SŽo/19/2009.

Má za to, že ani § 84 ods. 3 zákona o priestupkoch, ani § 248 O.s.p. nevyklučuje rozhodnutie polície (alebo iného správneho orgánu) o udelení blokovej pokuty z preskúmania súdom.

Zmyslom prieskumu správnych rozhodnutí v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany tam, kde osoby, ktoré tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím a postupom správneho orgánu, sa ochrany týchto svojich práv nedomohli v konaní pred správnym orgánom.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd vyhovel žalobe, a zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6S/264/2012 zo dňa 21. marca 2012 a vrátil vec súdu

prvého stupňa na ďalšie konanie, resp. aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a vráti vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že trvá na svojom stanovisku k žalobe zo dňa 30. novembra 2012, ako aj na stanovisku k doplnenej žalobe zo dňa 19. februára 2013.

Uviedol, že má zato, že žalobca si bol na mieste spáchania priestupku svojho konania vedomý, bol ochotný uloženú blokovú pokutu zaplatiť, ale nakoľko nemohol uloženú blokovú pokutu zaplatiť na mieste bol policajt okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach povinný vydať mu blok na pokutu nezaplatenú namieste a zadržať vodičský preukaz.

Žalovaný ďalej uviedol, že má taktiež zato, že ak by žalobca na mieste spáchania priestupku, nepovažoval priestupok za spoľahlivo zistený alebo by nebol ochotný pokutu zaplatiť, nasledovalo by riadne priestupkové konanie, ktorého súčasťou by bolo aj dokazovanie. Začatím takéhoto správneho priestupkového konania teda fakticky disponoval sám žalobca na mieste spáchania priestupku. Bez súhlasného stanoviska žalobcu so zaplatením pokuty na mieste spáchania priestupku, by policajt nebol oprávnený blokovú pokutu na mieste nezaplatenú vypísať.

Na základe uvedeného preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/264/2012-36 ako vecne správne.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či rozhodnutie vydané v blokovom konaní podlieha súdnej ochrane. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

Na prvom mieste musí Najvyšší súd vyriešiť základnú otázku, či je možné rozhodnutiu vydanému v blokovom konaní priznať nárok na súdnu ochranu garantovanú najmä prostredníctvom čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Je nepochybné, že zákonodarca včlenil do priestupkového konania popri rozkaznom konaní aj inštitút blokového konania ako autonómny spôsob riešenia zodpovednosti jednotlivca za porušenie administratívnoprávnych predpisov prostredníctvom konania upraveného predovšetkým ustanoveniami §§ 84 až 86 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej na účely tohto rozsudku tiež „zák. č. 372/1990 Zb.“).

V zmysle zásady logického výkladu argumentum a minori ad maius uvedené ustanovenia zák. č. 372/1990 Zb. implicitne nepripúšťajú subsidiárny účinok zvyšných ustanovených obsiahnutých v III. časti (Konanie o priestupkoch) zák. č. 372/1990 Zb. na blokové konanie, tzn. autonómny charakter blokového konania sa s výnimkou zásady subsidiarity (§ 51), ustanovení o príslušnosti (§§ 52 až 57), objasňovania priestupkov (§§ 58 až 60) a priestupkových exempcií (§ 66), potvrdzuje.

V súvislosti s takto načrtnutým charakterom blokového konania Najvyšší súd musí zdôrazniť, že hlavným úmyslom zákonodarcu pri navrhovaní mechanizmu riešenia priestupku prostredníctvom blokového konania (teleologická metóda výkladu právnej normy) je

1. uprednostnenie dohody o vine a sankcii medzi orgánom verejnej moci (§ 86) a domnelým páchatelom priestupku, ktorá vychádza

1.1. z vedomého a súčasne prejaveneho presvedčenia tohto páchatela, že vie,

1.1.1. čoho sa svojim konaním dopustil, a že

1.1.2. bude sankciovaný iba prostredníctvom pokuty (väčšinou v nižšej sadzbe),

2. pred zdĺhavejším procesom s nutnosťou vykonať dokazovanie s možným ústnym pojednávaním, doručovaním relevantných listín účastníkom vrátane písomného a odôvodneného rozhodnutia s pripustením práva na riadne a mimoriadne opravné prostriedky,

3. pričom nejde o návrhový priestupok (§ 84 ods. 5).

Podľa § 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch za priestupok možno uložiť pokutu v blokovom konaní, ak je priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný pokutu (§ 13 ods. 2) zaplatiť.

Podľa § 84 ods. 5 zák. č. 372/1990 Zb. v blokovom konaní nemožno prejednať priestupky, o ktorých sa koná len na návrh.

Je nepochybné, že ovládajúcou zásadou v blokovom konaní je koncentračná zásada. Koncentračná zásada je mimoriadnou procesnou zásadou, ktorá účastníkovi zabraňuje, aby svoje návrhy, nové tvrdenia, resp. dôkazy prednášal kedykoľvek po začatí blokového konania ale iba do jeho začatia. Koncentračná zásada je logickým dôsledkom dohody o riadne zistenom skutkovom stave, a uvedená riadnosť sa spája s presvedčením páchatela, že pri uvedených skutočnostiach uznáva, že je páchatelom takéhoto skutku, a že je ochotný priznať si svoje zavinenie.

Oprávnenosť koncentračnej zásady a najmä striktné stanoveného časového limitu, aby sa jednotlivец priamo na mieste rozhodol, či zvolí spôsob existujúcej situácie formou blokového konania alebo klasického priestupkového konania, vychádza zo snahy zvýšiť efektívnosť, rýchlosť a hospodárnosť priestupkového konania a tiež pedagogicky motivovať účastníkov konania uvedením si svojich chýb.

Hore načrtnutý charakter zaraďuje blokové konanie do skupiny skrátených správnych konaní. Súhlas páchatela prelamuje zásady správneho konania (najmä §§ 3 a 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v spojení s § 51 zák. č. 372/1990 Zb.), a to najmä zásadu materiálnej pravdy, v prospech dohodnutej, a tým aj nevyvrátiteľnej domnienky naplnenia všetkých štyroch prvkov skutkovej podstaty priestupku (tzn. subjektu, subjektívnej stránky, objektu ako aj objektívnej stránky) vrátane posúdenia charakteru skutku, riadneho zistenia skutkového stavu, osoby páchatela a riadnosti uloženej sankcie prostredníctvom pokuty.

Práve citovaná domnienka navyše nepochybne potvrdzuje zákonnosť blokového konania, lebo pochybnosti o uvedených prvkoch, tzn. posúdenie skutku ako priestupku, riadneho zistenia skutkového stavu vrátane osoby páchatela tvoria v zmysle § 76 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. zákonné prekážky na ďalšie pokračovanie priestupkového konania.

Podľa § 76 ods. 1 písm. a/ až c/ zák. č. 372/1990 Zb. správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že

a) skutok, o ktorom sa koná, sa nestal alebo nie je priestupkom,

b) skutok nespáchal obvinený z priestupku,

c) spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

Ďalej považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že blokové konanie je založené na ústnej dohode, t.j. že v tomto prípade ide o právno-realizačné akty, ktoré teória správneho práva (napr. Hendrych, D. a kol.,

Správne právo, všeobecná časť, 6. vydanie, str. 237 a nasl.) zaraďuje do skupiny verejnoprávných zmlúv. Verejnoprávnymi zmluvami je potom potrebné rozumieť dvoj alebo viacstranné správne úkony, ktoré zakladajú, menia alebo rušia administratívnoprávne vzťahy, pričom najmenej jednou zmluvnou stranou je vždy subjekt správneho práva.

Práve zrozumiteľný prejav vôle páchatel'a vykonaný dobrovoľne, tzn. bez prvkov donútenia (nátlak fyzickou hrozbou či tieseň ako dôsledok psychického nátlaku), po uvedomení si svojej právnej situácie a po zvážení právnych možností a s nimi spojených výhod a nevýhod (bod č. 22 a 23), tzn. realizácia práva výberu z dvoch zákonných foriem konania, je hlavnou podmienkou pre platnosť dohody o vine a sankcii a pre riadne začatie blokového konania oprávneným správnym orgánom.

Ďalšou logickou výnimkou z priestupkového konania založenej na súhlase páchatel'a je to, že ústny prejav páchatel'a správny orgán nezaznamenáva prostredníctvom zápisnice a obsah hore uvedenej ústnej dohody nie je ani zachytený prostredníctvom písomnej listiny. Naopak úradným potvrdením o tom, že boli naplnené všetky zákonné podmienky pre začatie blokového konania, je alebo pokutový blok alebo blok na pokutu na mieste nezaplatenú.

Podľa § 85 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. bloky na ukladanie pokút (ďalej len „pokutové bloky“) vydáva Ministerstvo financií Slovenskej republiky.

Podľa § 85 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. platí, že ak nemôže páchatel' priestupku zaplatiť pokutu na mieste, vydá sa mu blok na pokutu na mieste nezaplatenú s poučením o spôsobe zaplatenia pokuty, o lehote jej zaplatenia a následkoch nezaplatenia pokuty. Prevzatie tohto bloku páchatel' priestupku potvrdí.

Pri prvej forme rozhodnutia v blokovom konaní páchatel' svoj súhlas s blokovým konaním (tzn. ochotu pokutu zaplatiť) požadovaný v zmysle § 84 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. vyjadruje konkludentne aktom zaplatenia samotnej pokuty. V druhom prípade svoj súhlas páchatel' priestupku písomne prejaví prostredníctvom podpisu vydaného bloku na pokutu na mieste nezaplatenú.

Obidve formy rozhodnutia neobsahujú ani výrokovú časť spolu so skutkovou vetou ani odôvodnenie a čiastočne ani poučenie. Na rozdiel od minimálneho rozsahu náležitostí rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní, ktoré je vymedzené prostredníctvom § 77 v spojení s § 51 zák. č. 372/1990 Zb. a § 47 Správneho poriadku, pokutové bloky v zmysle § 85 ods. 4 obsahujú iba opisné údaje o osobe páchatel'a, o čase spáchania skutku, právnej kvalifikácie priestupku a samotnej pokute.

Podľa § 85 ods. 4 veta druhá zák. č. 372/1990 Zb. na pokutových blokoch sa vyznačia údaje o tom, komu, kedy a za aký priestupok bola pokuta v blokovom konaní uložená.

Následne logickým dôsledkom absencie zápisnice, absencie odôvodnenia na pokutovom bloku ako aj hore uvedenej koncentračnej zásady (bod č. 23.) je to, že zákon prostredníctvom ustanovenia § 84 nepripustil možnosť správnych opravných prostriedkov.

Podľa § 84 ods. 3 zák. č. 372/1990 Zb. proti blokovému konaniu sa nemožno odvolať, nemožno ho obnoviť ani preskúmať mimo odvolacieho konania.

Otázku súdneho prieskumu rozhodnutí o priestupku zákon č. 372/1990 Zb. rieši iba prostredníctvom ustanovenia § 83, ktoré vzhľadom na svoje zaradenie do systematiky právneho predpisu, tzn. mimo časť označenú ako blokové konanie, sa na prieskum pokutových blokov v zmysle § 83 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. (implicitne: zakotvenie nesplniteľnej podmienky) nevzťahuje.

Podľa § 83 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom možno podať až po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku v správnom konaní.

Ústava Slovenskej republiky umožňuje prostredníctvom čl. 51 ods. 1, aby zákonodarca vymedzil, resp.

obmedzil prieskumnú pôsobnosť správneho súdnictva. Avšak z čl. 46 ods. 2 veta druhá ústavy nado všetku pochybnosť vyplýva záver (výkladové pravidlo čl. 152 ods. 4 ústavy), že žiadne rozhodnutie správneho orgánu týkajúce sa základných práv a slobôd (či už hmotnoprávnej alebo procesnej povahy) z právomoci správneho súdnictva nesmie byť vylúčené.

Podľa § 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takehoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Je nepochybné, že rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva v zmysle čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 154c ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy nemajú priamy dopad na iné súdne spory, ako tie konania, v medziach ktorých boli vyhlásené. Avšak na druhej strane minimálne predstavujú veľmi významný zdroj poznania rozsahu a obsahu základných práv a ľudských slobôd, a to najmä čl. 46 ods. 2 ústavy, a sú návodom pre súdy na aplikáciu právnych predpisov v medziach legitímneho očakávania jednotlivcov v demokratickej spoločnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa vysoké zmluvné strany zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom súdu vo všetkých sporoch, ktorých sú účastníkmi.

Podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Podľa čl. 7 ods. 5 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Prostredníctvom svojho rozsudku Lauko v. Slovenská republika a Kadubec v. Slovenská republika (obidva z 02.09.1998) Európsky súd pre ľudské práva skonštatoval porušenie práva na prístup k súdu z dôvodu, že o priestupku sťažovateľov rozhodli správne orgány, ktorých rozhodnutia neboli súdne preskúmateľné (predmetná právna úprava stratila účinnosť 23.10.1998). Pritom okolnosti riešenia priestupkov

- v prípade Lauko v. Slovensko išlo o to, že Obvodný úrad v Dubnici nad Váhom na základe zák. č. 372/1990 Zb. uložil v roku 1994 uvedenému slovenskému občanovi pokutu 300 Sk z titulu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu spolu s povinnosťou nahradiť trovy konania v sume 150 Sk,
- v prípade Kadubec v. Slovensko predmetom sťažnosti bolo správne konanie pred obecným a okresným úradom, výsledkom ktorého bolo uznanie viny sťažovateľa zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a/ a c/ zák. č. 372/1990 Zb.,

osvedčujú správnosť záveru, že sankcie neboli ani v jednom z uvedených prípadov uložené v blokovom konaní.

Na základe uvedených zistení ako aj právnych záverov môže Najvyšší súd v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy vysloviť právny názor, že ani čl. 46 ods. 2 ani iné články ústavy nebránia tomu, aby sa v správnom súdnictve nepreskúmavali rozhodnutia o priestupku riadne vydané v blokovom konaní.

Súčasne je však nutné pri hore uvedenom právnom názore zdôrazniť podmienku riadnosti (tzn. legálnosti a legitímnosti) blokového konania. Preto, ak správny súd na základe tvrdenia žalobcu alebo iného účastníka súdneho prieskumu v súvislosti s aplikáciou čl. 46 ods. 2 ústavy nadobudne opodstatnené pochybnosti o riadnosti rozhodnutia vydaného v blokovom konaní, je jeho povinnosťou tento prieskum vykonať.

Napríklad vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1Sžd/2/2011 zo dňa 23. augusta 2011 Najvyšší súd vyslovil : „Práve ústavnú formuláciu „rozhodnutia týkajúce sa“ (čl. 46 ods. 2) nie je potom možné reštriktívne vykladať ako rozhodnutia, ktoré sú zákonným spôsobom za právoplatné označené, ale podľa mienky Najvyššieho súdu sa vzťahuje aj na také rozhodnutia, ktorých právoplatnosť správny orgán vyslovil alebo ich tak označil, hoci neskôr sa preukáže, že na ich právoplatnosť nie sú zákonné podmienky splnené.

Najvyšší súd k tomuto záveru uvádza, že do skupiny rozhodnutí, u ktorých podmienky pre platnosť, a s tým spojenú právoplatnosť, nenastanú nikdy, patria podľa odbornej literatúry (napríklad Hendrych, D. a kol.: Správni právo; Machajová, J. a kol.: Všeobecné správne právo) predovšetkým nulitné akty vrchnostenskej správy nazývané tiež paakty. Medzi typické znaky, ktoré by mali vyvolávať pochybnosti o nulite inak formálne vydaného aktu, patria najmä absencia právneho titulu, najzávažnejšie vady príslušnosti a nedostatok právomoci konajúceho správneho orgánu, resp. úradnej osoby."

Z uvedeného vyplýva, že najmä rozhodnutia vydané v blokovom konaní, ktoré trpia tak závažnými vadami, že domnienka súdu o ich nulitnosti je ťažko spochybiteľná, spadajú do hore uvedenej skupiny rozhodnutí, ktoré sa musia v zmysle ústavného príkazu zakomponovaného do čl. 46 ods. 2 ústavy preskúmať.

Námietku žalobcu, že priestupok nebol spoľahlivo zistený a že žalobca bol v časovej tiesni a vôbec nebol poučený o osobitostiach blokového konania, dokonca, že bol naňho vyvíjaný nátlak zo strany policajta R., v dôsledku ktorého „súhlasil" s prejednaním priestupku v blokovom konaní najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobca totiž takéto námietky neuplatnil v žalobe (zo dňa 19.09.2012) , tieto námietky uplatnil v doplnení žaloby zo dňa 14. januára 2013, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty.

Najvyšší súd s ohľadom na vyššie uvedené musel konštatovať, že pri stanovení dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby v zmysle § 250b ods. 1 O.s.p. sa striktnie uplatňuje koncentračná zásada na vyjadrenie všetkých žalobných dôvodov. Po uplynutí lehoty už súd neprihliada na prípadné rozšírenie dôvodov žaloby, pretože by išlo o podanie urobené po lehote stanovenej zákonom (§ 250h ods. 1 O.s.p.). Zo žaloby musí byť pre súd jasné a zrozumiteľné aké žalobné dôvody uvádza žalobca na podporu svojho tvrdenia, že dotknutým rozhodnutím bol na svojich právach ukrátený. Súdom nemôže z vlastnej iniciatívy za žalobcu nahradiť žalobné dôvody ani sám nevyhľadávať ďalšie možné vady napadnutého rozhodnutia. Keďže predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť rozhodnutia (a nie jeho vecná správnosť) má včasné, správne a úplné formulovanie žalobných dôvodov zásadný význam. Najvyšší súd s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v odvolacom konaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie v danej veci, keď dospel k záveru, že žaloba žalobcu neobsahovala uvedenie toho aké žalobné dôvody uplatňuje žalobca na podporu svojich tvrdení o zásahu do jeho práv.

Nakoľko otázka preskúmateľnosti rozhodnutia vydaného v blokovom konaní pre správny súd predstavuje test jeho súdnej právomoci v zmysle dodržania podmienok konania (§ 103 O.s.p.) a táto

otázka súčasne vymedzuje rámec meritórneho súdneho prieskumu, musí Najvyšší súd tento test vykonať v medziach odvolacích dôvodov, ktoré sú pre neho v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. záväzné.

Po sumarizácii odvolacích dôvodov žalobných Najvyšší súd konštatuje, že ide o argumentáciu žalobcu založenú na vytýkaní nedostatkov v skutkových zisteniach alebo v správnosti právneho posúdenia priestupku, čo bolo však súhlasom vydaným žalobcom pri prejednaní priestupku s kompetentným orgánom skonzumované. Nakoľko Najvyšší súd nezistil iné závažné vady v blokovanom konaní, ktoré by mohli zasiahnuť do základných práv a slobôd žalobcu, preto sa inými námietkami žalobcu ďalej nezaoberal.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a ako aj s prihliadnutím na stanovisko žalovaného Najvyšší súd uznesenie krajského súdu potvrdil ako vecne správne.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).